

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

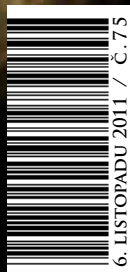

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Období deseti měsíců bylo pro nás všechny velkou zkouškou trpělivosti, víry, vytrvalosti ...

MADRID NA UKRAJINĚ

Toto setkání bylo určeno mladým lidem, kteří nemohli jet přímo do Madridu.

6. LISTOPADU 2011 / Č. 75

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

další autoři příspěvků

Lukáš Kubala (Lucky)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	slovo otce Tomáše
3	modlitby za zemřelé
4	čas běží
4	Ježíš a děti
5	pouť ke sv. Hubertu
6	rozhovor s ...
7	zamyšlení o knězi
8	kostel Panny Marie Růžencové v Plzni
9	co jest modlitba?
10	třetí ministrantský víkend
10	výlet
11	světové dny mládeže v Madridu
15	Madrid na Ukrajině
16	Madrid 2011 v číslech
17	cestománie - Blaničtí rytíři?
18	uzenáče / kdyby nebylo
19	premiéra v Třešti
20	večerní dikůvzdání
20	informace

Uzávěrka příštího čísla bude 11. prosince 2011!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 16,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Milí farníci!

11. listopadu budeme slavit svátek svatého Martina, patrona naší farnosti a horního kostela. Je to člověk, který nás svým životem může inspirovat k pravé lásce k Bohu, bližnímu a sobě.

Kardinál Stefan Wyszynski napsal krásná slova, která nás mohou vést k zamyšlení, ke zpytování svědomí:

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Nepronklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému

čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

Chci Vám všem poděkovat za Vaše modlitby, oběti za mě za úspěšné léčení těžké nemoci, kterých bylo jistě hodně. Děkuji všem, kteří jste vzali na sebe jakoukoliv službu ve farnosti. Období deseti měsíců bylo pro nás všechny velkou zkouškou trpělivosti, víry, vytrvalosti a důvěry v Boha. A věřím, že vše bude k prospěchu nás všech.

otec Tomáš

MODLITBY ZA ZEMŘELÉ

*Bože, Stvořiteli a Vykupiteli všech věřících,
uděl duším svých služebníků a služebnic
odpuštění všech hříchů,
ať pro naše modlitby dosáhnou prominutí,
jak si vždy přáli,
který žiješ a vládneš na věky věků.
Pane, komu ty otevřeš
bránu nebeského domova,
tomu ji nikdo nezavře.
Uveď do svého světla zemřelé,
kteří umírali s nadějí na vzkříšení.*

*Maria, Matko Boží,
Matko milosrdenství,
pros za nás a za všechny,
kdo zesnuli v Pánově pokoji.
Pane Ježíši, smiluj se nad dušemi v očistci,
zvláště nad těmi,
na které nikdo nevzpomíná.
Dobrotivý Pane Ježíši,
dej zemřelým věčný mír a pokoj.*

Amen

Amen

manželé Hrbkovi

Život je trocha času, který nám byl dán, abychom se naučili milovat, a tak se připravili na setkání s Věčnou láskou. (Abbe Pierre)

Občas nás zarazí, jak ten čas běží: v trávě se ještě válejí ohořelé rachejtle, a už zase slavíme Silvestra; lidé, které člověk znal v kočárku, už vozí svoje děti; stojíme nad hrobem člověka, u kterého jsme nečekali, že nás předejde...

Možná nás napadne myšlenka: „Kolik mám vlastně ještě času já?“ „A na co vlastně?“ Kdo si pravil, že když Bůh stvořil čas, udělal ho dost. Dal nám dost času na to, co je podstatné: „... abychom se naučili milovat, a tak se připravili na setkání s Věčnou láskou.“

I když nás ovlivňují i omezují okolnosti našeho života, vždy zůstává jistota, že každý z nás je stvořen z lásky a pro lásku a že tento Boží plán se mnou nemůže nikdo a nic zvenčí zničit. „Já jsem s vámi po všechny dny, praví Ježíš...“ (Mt 28,20)

(z knihy O milosrdenství s Kateřinou Lachmanovou)

otec Tomáš

Se zájmem jsem si v posledním Věžníku č.74 přečetl článek *Půjdeme s dobou?*. Ve většině názorů lze souhlasit buď úplně, nebo částečně.

Avšak v čem nelze souhlasit, je bod, který se týká seskupování dětí kolem obětního stolu při modlitbě Otče náš.

V evangeliích čteme, jak byl Pán Ježíš přítel především dětí. Kupříkladu ve slovech svatého evangelia podle Marka (10, 13-17) čteme: *Když to Ježíš uviděl, rozněval se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“ Objímal je, vkládal na ně ruce a žehnal jim.*

Je velmi dobré, že děti jsou knězem zapojeni do liturgie mše svaté, jak při modlitbách mše svaté, tak při modlitbě Páně i před závěrem mše svaté, kdy si jdou pro požehnání. Vidím, s jakou radostí ke knězi přicházejí i maličcí ministranti. Domnívám se, že to naprosto nenarušuje průběh mše svaté. Naopak! Děti jsou nedílnou součástí společenství farnosti.

Není tomu tak, že by to bylo zvláštností naší farnosti. Naopak, setkal jsem se s tím v Praze, Luhačovicích, Čelákovcích, ale i při nedávné mši svaté v televizi NOE.

Víme, v jaké krizi je církev ve světě. Pronásledování křesťanů v Saudské Arábii, v Iráku, Íránu, Súdánu a v Egyptě (koptští křesťané), jak se islám rozšiřuje po celém světě, především v sousedním Německu, kde je čím dál větší komunita Turků. V Brně, kde je již jedna mešita, uvažují o výstavbě druhé. Víme, co se děje v sousedním Rakousku, kde je čím dál větší úmrtnost křesťanů, než je křtů, neposlušnost vůči církevním autoritám atd.

Budme rádi, že naše děti jsou rodiči vedeni k víře a že rády do kostela přicházejí. Ony jsou budoucnost farnosti a celé církve. V našem křesťanském rozhlase Proglas je častá modlitba za udržení křesťanského charakteru v Evropě. Mějme z toho radost a děkujeme Pánu za ten dar.

Pavel Kovář

POUŤ KE SV. HUBERTU V DUBU NAD MORAVOU

Na jih od Olomouce je známé poutní místo Dub nad Moravou. K poutnímu kostelu Očišťování Panny Marie přiléhá dosti velká stavba klášterního typu s ambity. Posvátnost tohoto místa narušuje krvavá událost: byl tam zavražděn kněz. P. Cyril Vrbík, nar. 1927, zde působil koncem minulého a začátkem tohoto století. Byl velmi oblíbený pro svou laskavou povahu a svědomitou službu. Večer 22. října 2002 u něho zazvonil neznámý mladý muž a žádal o pomoc při ošetření poraněné ruky, kterou mu ukázal obvázanou. Farář ochotně sešel dolů a pustil ho dovnitř, on však ho úkladně zabil ranou do hlavy sekýrou, kterou sebral na dvoře. Vrah byl chycen a usvědčen z ještě předchozí vraždy taxikáře. Událost otrásla nejen farností, ale i okolím a kněžstvem celé olomoucké arcidiecéze.

Jeho nástupcem se stal P. Jan Kornek, rodem Polák, ale už dávno mluvící dobře česky. Energický, který svým elánem a tvůrčími zásahy do duchovního i materiálního života farnosti se snaží rozptýlit chmury související s neblahým odchodem bývalého duchovního správce.

V Dubu se koná několik poutí ročně, ale jedna je zcela jedinečná. Je to podzimní pouť ke sv. Hubertu, patronu myslivců a myslivosti, který má svůj den 3. listopadu. Pan farář je totiž náruživý nimrod, vášnivý lovec a zapálený pro všechno, co souvisí se zvěří a mysliveckými potřebami. A tak se rozhodl na toto datum nebo první sobotu po něm uspořádat mysliveckou pouť. Nejzdařilejší se konala v r. 2008. Byla svolána jako první evropská. Kromě téměř tisíce hostů ze všech koutů naší republiky přijeli hosté ze Slovenska, Polska, Německa, Rakouska a dokonce i z Ruska. Hlavním celebrantem byl olomoucký světitel biskup Josef Hrdlička. Dalším hostem v mitře byl polský biskup Jan Kopiec. Ten řekl: „*Bůh stvořil tento krásný svět ne jen proto, aby nám sloužil. Měli bychom usilovat o vytvoření dobrých podmínek k životu i pro zvířata, protože jsou stejně jako my Božím stvoře-*

ním.“ K podpoře této myšlenky sloužila tato a jistě i další myslivecké poutě.

Pořad poutě: shromáždění zúčastněných, pietní vzpomínka věnovaná tragicky zesnulému P. Vrbíkovi u jeho hrobu na hřbitově vedle areálu, fanfáry trubačů a slavnostní průvod, v němž myslivci přinesou uloveného kance a jelena do presbytáře kostela. Během mše sv. stojí kolem bočních oltářů myslivci ve slavnostních uniformách a někteří z nich – sokolníci mají na rukou cvičené dravce, kteří co chvíli při mohutném zamávání křídly rozezvučí rolničky, které mají na nohou. Po mši sv. jsou poutníci pozváni na oběd, při kterém je podáván guláš z divočáka a jelena. Odpoledním programem jsou tradiční atrakce jako vábničky na srnce a jeleny, předvádění loveckých psů a cvičených dravých ptáků a tombola s různými výherními věcmi. V přestávkách a na závěr pořady vyhrává myslivecká dechovka.

Na pouť kromě myslivců přijíždí i mnoho lidí. Kněží však málo. To víte, sobota je den intenzivní přípravy na neděli, kdy většina z nás má více bohoslužeb, někteří sobotní mši s nedělní platností. Pro služební povinnosti jsem byl zatím jen na dvou, v r. 2007 a 8, na té evropské, ze Sv. Kopečku zcela sám! Přesto očekávám další, která se už blíží, i když ještě nevím, zda se na ni dostanu.

P. Jaroslav

Je to už 10 měsíců, co se s P. Jiřím Balabánem téměř pravidelně setkáváme při slavení nedělních bohoslužeb. Stal se vlastně takovým „nestranným“ pozorovatelem dění ve farnosti. Nabízí se tedy několik otázek k rozhovoru:

1. Bylo pro Vás těžké změnit „zaběhnutý“ nedělní pořádek a přijmout službu v naší farnosti?

Zaběhnutý pořádek pro mne nebyl žádný problém, a proto jsem rád přijal zástup v třeštské farnosti ještě za pobytu p. faráře P. Tomáše. Jeho nemoc mne překvapila, takže pomoc jsem přijal rád.

2. Co byste řekl o třeštské farnosti? Jak byste ji charakterizoval? Najdete na naší farnosti nějaká výrazná pozitiva, na druhou stranu také negativa?

Hodnotit druhého člověka či nějaké společenství je velmi těžké. Já jsem ve farnosti nežil, jenom jsem dojížděl a hned po mši sv. odjížděl, proto tento úkol bych nechal na Pánu Bohu.

Jako neexistuje „dokonalá rodina“ – ta byla pouze jedna, a to nazaretská – tak také neexistuje „dokonalá farnost“. Kde jsou lidé, tam jsou chyby. Já osobně jsem byl velmi spokojen, neboť vše „klapalo“, jak mělo. Nedostatky z mého hlediska nebyly, protože organizace – varhaníci, ministranti, lektoři ... byli vždy připraveni a já jsem se vlastně nemusel o nic starat.

Proto touto cestou chci poděkovat všem, které jsem již vyjmenoval – a také všem řidičům, kteří pro mne pravidelně jezdili.

A jistě i vám všem, kteří jste na bohoslužby chodili s radostí, přijímali sv. svátosti a nějakou myšlenku si odnesli domů a byla vám k poučení, či povzbuzení.

3. Změnil se nějak Váš pohled na naši farnost za těch uplynulých 10 měsíců?

Již jsem věděl dopředu, že v Třešti vše funguje, a proto jsem se nebal. Poznal jsem nové tváře a oživil si mnohé již známé.

Pokud jsem vám byl přínosem, tak jsem rád, a pokud jsem někomu přínosem nebyl, prosím za odpuštění.

Ježdil jsem pouze v neděli a o velkých svátcích, takže kostel byl

vždy plný, proto těžko mohu hodnotit. A ministrantů bylo asi 15. Co by za tento stav dali mnozí kněží!

Ale jistě, mnozí již zemřeli a na jejich místa stejný počet věřících nenastoupil. Pokles či úbytek věřících je patrný ve všech farnostech. Jistě v den všední to pocítujete také. A je vám i smutno a

” ***Pokud jsem vám byl přínosem, tak jsem rád, a pokud jsem někomu přínosem nebyl, prosím za odpuštění.*** ”

říkáte: Kde jsou ty časy! Ty jsou pryč, ale i tato doba potřebuje zbožně vychované děti. Za ně se modlete, aby úbytek nebyl tak bolestný.

4. Cítil jste se přátelsky přijat, nebo jste cítil odstup farníků či lhostejnost?

Na velké kontakty nebyl čas. Jak jsem již řekl, nežil jsem zde mezi vámi stále. Přijel jsem a odjel jsem. Někteří mne potěšili svým chováním i vyjádřením, že k vám jezdím. To mne potěšilo, ale ptát se, to by nebylo správné.

Byl jsem u vás rád a bude-li třeba, zase k vám rád přijedu!

5. A na závěr si dovolím zeptat se Vás na Vaši cestu ke kněžství.

Pocházím z vesnice, kde moji rodiče pracovali v JZD. Tedy práce v hospodářství nebyla pro mne problém. Byli jsme 3 děti. Nejstarší sestra se vdala a odstěhovala. Druhý byl bratr, ten studoval po gymnáziu na lékařské fakultě, tedy jeho odchod byl jistý. Podle nepsaných zákonů měl jeden z dětí pracovat v JZD. Tak rodiče řekli, že to budu já.

V 9. třídě jsem tedy poslal přihlášku na střední zemědělskou technickou školu, abych po jejím ukončení mohl pracovat v JZD. Na 2. místo v přihlášce jsem napsal gymnázium.

„Co čert nechtěl“, já jsem se pro nadbytek uchazečů na školu nedostal. Proto moje přihláška automaticky přešla na gymnázium, kam jsem byl přijat. Období, než jsem byl přijat, bylo pro mne dobou napětí a obav, co budu dělat. Do kostela jsme chodili celá rodina a tenkrát i skoro celá vesnice. I do náboženství chodili téměř všichni. Udělal jsem slib Pánu Ježíši, že jestli se dostanu na gymnázium, budu uvažovat o kněžství. – A tak se také stalo.

Nelituji tohoto rozhodnutí a poznal jsem, že když má Pán Bůh s někým své plány, tak mu nikdo neuteče a nikdo mu v tom ani nezabrání.

A jaké to má v životě kněz, jsem vám napsal ve 2. části s názvem „Zamyšlení o knězi“.

Děkuji za rozhovor a i za Vaši službu v naší farnosti.

- KZ -

ZAMYŠLENÍ O KNĚZI

Chtěl bych vám dnes něco říci o kněžství – o Božím povolání. Chtěl bych vám dát nahlédnout do duše kněze. Jako každé vaše dítě je jiné, i když má stejné rodiče, tak i každý kněz je jiný, i když kněze spojuje navzájem Boží povolání.

Že kněz to nemá v životě vždy lehké, že se kněz nemůže zavděčit všem lidem, vám ukáže nynější či následující zamyšlení:

- **Když je kněz mladý**, lidé řeknou: Ještě ničemu nerozumí. Je moc mladý a nezkušený.
- **Když je starý**, lidé řeknou: Ať uhně mladšímu.
- **Když mluví nahlas**, lidé řeknou: On moc křičí.
- **Když mluví potichu**, lidé řeknou: Šeptá, není mu rozumět.
- **Když káže dlouho**, lidé řeknou: Tomu to dnes trvalo, ten to natahuje, copak nemá hodinky?
- **Když mluví krátce**: On to odbývá.

- **Když mluví pomalu**: Nějak mu to dnes nešlo.
- **Když mluví rychle**: Není mu rozumět.
- **Když začíná brzy**: To nemůže na nás počkat?
- **Když začíná později** (když přijde ze zpovědnice): Kdo má na něho čekat. Doma máme ještě hodně práce.
- **Když se baví především s mládeží**, lidé řeknou: Na nás starší, kteří mu chodíme pravidelně do kostela, nemá čas.
- **Když se baví se starými**: Nestará se o mládež. Ta tvoří budoucnost Církve.
- **Když se baví s klukama**: Je na kluky.
- **Když se baví s děvčaty**: Je na holky, ten se ožení.
- **Když se na někoho více usměje**: Je zle.
- **Když se neusměje**: On se zlobí, co se mu stalo?
- **Když je hubený**: Málo jí, šetří, vždyť nemá na koho.
- **Když je tlustý**: Moc jí, ať to rozdá.

- **Když rozdává:** Bere z kostelního.
- **Když nedává:** On je lakomý.
- **Když má pěkné auto:** Kde na ně vzal?
- **Když má staré auto:** Má je často porouchané. Nebo: On nestihá. A kam dává peníze?
- **Když kněz opravuje,** lidé řeknou: Nestará se o duchovní věci. Zanedbává duchovní život farnosti.
- **Když kněz neopravuje,** lidé řeknou: Kam dává naše peníze, on jistě krade. Nestará se o kostel.
- **Když jede na dovolenou:** Kam letos jel? Ten si užívá, má se starat o farnost. A kde vzal peníze?
- **Když nejede na dovolenou:** Moc se přetěžuje, ať si odpočine. – A my taky (od něho).
- **Když chodí na návštěvy:** Co tam dělá, kdo ho pozval? On se vnucuje.
- **Když nechodí na návštěvy:** On se straní lidí, on nepastoruje, jak chce získat lidi?
- **Když kněz...** ať dělá cokoli, vždy se najdou lidé, kteří vidí a chtějí vidět na knězi jenom chyby.

Přestože se kněz nezavděčí všem lidem, přesto je nejšťastnějším člověkem na světě. A víte proč? Protože kněz miluje – alespoň by měl – Boha a člověka. Kněz slouží a nečeká odměnu od

lidí, od těch by se často zklamal, ale čeká odměnu od Boha.

Kněz slouží Bohu a člověku.

Mějte, prosím, pochopení pro jeho slabosti a nedokonalosti, neboť chyby máme všichni. A kněz není anděl. Ale člověk.

Kdyby kněz byl anděl, těžko bychom s ním vyšli, vydrželi, neboť on by jako anděl neměl pochopení pro naše chyby a slabosti. Ale protože je jenom člověk – a má chyby jako my, proto může a má pochopení pro naše nedostatky, chyby a hříchy.

Pane, prosíme Tě, dej nám dostatek dobrých kněží, kteří by nám hlásali evangelium a udělovali svátosti. Neboť každá farnost či národ – jak říkával ThDr. Josef Hlouch, biskup českobudějovický – má tolik kněží a takové kněze, jaké si vymodlí a zaslouží. Amen.

*L.P.2011
P. Jiří Balabán*

KOSTEL PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ V PLZNI

V rámci měsíce října, věnovaného modlitbě posvátného růžence, se chci zmínit o krásném chrámu, zasvěceném Panně Marii Růžencové, stojícím na Jiráskově nám. v Plzni-Slovanech.

Kostel spravuje řád bratří kazatelů (dominikáni). Ti přišli do Plzně r.1218 pod vedením sv. Hyacinta. R. 1300 postavili kostel sv. Ducha. Po husitských válkách, v letech 1446-1507, vybudovali další kostel, tehdy nejkrásnější v tamější provincii, zasvěcený sv. Markétě. V r.1712 byly do Plzně přivedeny dominikánské sestry a pro ně postaven kostel sv. Anny. Za Josefa II.

byly oba kláštery zrušeny a kostel sv. Markéty do základů rozebrán.

Dominikáni se vrátili do Plzně r. 1910 a dostali farnost Slovany. Nově postavený kostel (1912-13) zasvětili Panně Marii Růžencové. Během 2. světové války (1942-45) se museli odstěhovat k františkánům a klášter sloužil jako chudobinec. R. 1950 byla činnost kláštera násilně přerušena a bratři odvezeni do Broumova. V době komunistické totality působili bratři v Plzni tajně. Bylo to umožněno tím, že do farnosti Slovany byl ustanoven dominikán P. Lukáš Mikulčík. V srpnu 1972 tam měl primiční mši sv. nynější opavsko-ostavský biskup Mons. Václav František Lobkovicz, O.Praem. V jeho rodné farnosti Křimicích

na Plzeňsku mu nebyla primice dovolena, protože tajně vstoupil k premonstrátům. Konvent byl obnoven v r. 1990.

Kostel byl postaven dle návrhu arch. Antonína Mollera z Varnsdorfu. Stavitelem byl E. Sochor z Prahy. Kostel je bazilikovitého typu, na hlavním baldachýnovém oltáři, neseném dvěma kovovými sloupy, je zasazen reliéf Panny Marie Růžencové se sv. Dominikem, papežem Piem V. a se světci dominikánského řádu. Secesní stavba s barokizujícími prvky je udržována nákladem dominikánského řádu z Prahy. V přízemí je dnes knihovna.

P. Jaroslav

CO JEST MODLITBA?

Modlitba je zbožné pozdvížení mysli k Bohu. Praví se: zbožně t.j.modlitbou povznášíme k Pánu Bohu ducha i srdce, abychom mu vyslovili, jak ho ctíme a milujeme a co od něho žádáme. Chladná vzpomínka na Pána Boha není modlitbou. Pozdvížením mysli k Bohu povznášíme se nade všecko pozemské, abychom s Pánem Bohem rozmlouvali, jej chválili, jemu děkovali, jej prosili. Modlitba povznáší člověka nade všechny viditelné tvory, jenom andělé a lidé dovedou se modlití, protože jen andělé a lidé poznávají Boha a svou úplnou závislost na něm.

Modlitba zušlechťuje člověka; neboť jest-liže styk a rozpravy se šlechetnými lidmi působí na nás blahodárně, tím spíše styk a rozmluva s Pánem Bohem na modlitbách. Za modlitbu se nikdy nestydíme...

Modlitba je trojího druhu. 1. Modlitba chvály, kterou oslavujeme Boží dokonalosti, např. chvalozpěv Bože chválíme Tebe. 2. Modlitba díky, kterou projevujeme svou znalost za přijatá dobrodíní, např. děkované modlitby po sv. přijímání. 3. Modlitba prosebná, kterou svá přání Pánu Bohu přednášíme, např. „Otčenáš“. Rozlišujeme také modlitbu ústní a rozjímavou...

Je modlitba potřebná? Ano a to všem lidem, jakmile dorostou do rozumu. Pán Ježíš vý-

slavně přikázal, abychom se modlili a neustávali /Lk 18,1/ a nás učil modlití se svým příkladem. Jeho život byl stálou modlitbou: často celé noci věnoval nepřetržitě modlitbě, aby nám svým příkladem povinnost modlitby hluboko vštípl do srdce. Potřebná je modlitba 2., protože bez ní nemůžeme dojíti spasení. Poznáme to tímto důkazem: Abychom dosáhli věčného spasení, je třeba zachovávatí Boží a církevní přikázání a věrně konati své povinnosti. Vítězně přemáhati pokušení a odevzdávati se do vůle Boží i v nejtěžších zkouškách. Třeba jest ve všem dobrém setrvati až do smrti. „CHCEŠ-LI vjíti do života, zachovávej přikázání,“ /Mt19,17/ kdož setrvá až do konce, ten spasen bude. Ale tyto povinnosti jsou těžké a je jich mnoho, my pak jsme hříšní, křehcí a slabí. Je nám tedy potřebí milosti Boží, jak praví Kristus Pán: „Beze mne nemůžete ničeho učiniti.“ Milosti Boží se nám pak dostává modlitbou: „Prosíte a bude vám dáno: hleďte a naleznete: tlučte a bude vám otevřeno.“ /Lk.11,9/ Právem soudí sv. Alfons: „Kdo se modlí, bude spasen, kdo se nemodlí, bude zavržen...“ Jak se máme modlití? Uctivě, důvěrně a vytrvale. „Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.“...

*z knihy BŮH A DUŠE, rok 1935
vybrala Lidmila Vokřínková*

TŘETÍ MINISTRANTSKÝ VÍKEND

Od pátku 23. září do neděle 25. září jsme absolvovali již třetí ministrantský víkend v Mrákovíně.

Letos jsme se rozhodli místo cestování s nepříjemnými řidiči autobusů, což jsme zažili loni, jet auty. V pátek jsme se sešli před Českou spořitelnou a v podvečerních hodinách jsme odjeli na faru v Mrákovíně. Po ubytování šli ministranti s Martinem do místního farního kostela na mši svatou, kterou měl místní farář. Mezi tím jsme my ostatní připravili ohniště a vybalili jsme si připravené věci na víkend. Po mši svaté, když už byla tma, se rozhořel oheň a ohřáli jsme si párky. Večer jsme se sešli v sále na patře a chtěl jsem jim pustit životopisný film o papeži Janu XXIII., ale ukázalo se, že mnozí nerozumí slovenskému dabingu, tak jsme se nakonec koukali na praotce tří monoteistických náboženství Abraháma.

V sobotu ráno jsme neopomněli pořádnou rozcvičku a slušný běh kolem kostela, který se pro některé o pár koleček protáhl. Po dobré snídani šla část ministrantů hrát airsoft s Martinem a Pavlem. Já jsem se zbytek šel na místní hřiště hrát míčovou strategickou hru. Na některé byla náročná, tak jsme si zahráli pétanque, ve kterém se velmi dařilo sourozencům Kartákovým.

Po výtečném obědě jsme pro ministranty připravili „letní biatlon“. Skládal se z běhu, po kterém následovala střelba v leže na terč, běh ke druhému stanovišti, kde byla střelba ve stoje, po které závodník běžel do cíle. Aby soutěž byla regulérní i pro menší, tak jsem jim podle atletických tabulek započítal časovou bonifikaci. Nejlepším střelcem byla překvapivě naše víkendová kuchařka Ludmila, ale celkově vyhrál Honza Dunička.

Po doběhnutí jsme se sešli na fotbalovém hřišti, kde jsme sehráli pěkný zápas. Jenom byla škoda, že nebyl postříhaný trávník, který lepším hráčům moc nepomáhal, ale o to více byl zápas napínavý. V podvečer šli někteří na airsoft II a já s ostatními jel na výlet do nedalekého Štamberku. Překvapilo mě, že tam nikdo z nich nebyl,

i když je to jenom pár kilometrů od Třeště. Vrátili jsme se už za tmy a z výletu vyhládlí, tak jsme se pořádně najedli a zhlédli jsme druhý díl Abraháma.

V neděli jsme šli na půl osmou na mši svatou, po které ranní cvičení odpadlo. Po snídani jsme se opět rozdělili a část ministrantů šla ven a zbytek zůstal v sálu, kde jsme hráli hry, které ministranty celkem bavily. Odpoledne nás čekal úklid, do kterého se všichni zapojili a letos pořádně uklízel.

Na závěr bych chtěl poděkovat ostatním vedoucím za pomoc s ministranty na ministrantském víkendu a za odvoz ministrantů a věcí do Mrákovína a zpět do Třeště. Také bych chtěl poděkovat všem zúčastněným ministrantům, že se chovali celkem slušně a nikdo se nezranil. A největší mé poděkování patří naší kuchaře Ludmile za výtečnou kuchyni.

Josef Kolba

VÝLET

Na pozvání sdružení Pomoc druhým jsem jeli dvěma autobusy – za pěkného slunného dne – 3. října v pondělí L. P. 2011 do Vinařského centra SÁDEK.

Rozkládá se pod hradem /je vidět za lesem na obzoru/ uprostřed vinic na jihozápadní Moravě na přechodu mezi Vysočinou a Dolnomoravským úvalem. V restauraci nás přivítal p. vedoucí a pohovořil o 40 ha vinic, které pěstuje. Po obědě jsme ochutnali kolem cest zralé hrozny a burčák. Byl to zajímavý zážitek, též zásluhou vedoucí paní Urbanové a jejích pomocníků. Přála bych si ještě jednou navštívit tento krásný koutek naší země...

Lidmila Vokřínková

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE V MADRIDU

Letos v srpnu se uskutečnilo 26. setkání mládeže se Svatým otcem, které založil blahoslavený Jan Pavel II. Současným papežem Benediktem XVI. jsme byli pozváni do Madridu. Na toto setkání z České republiky přijelo přes 3000 mladých lidí.

Většina poutníků jela se svými diecézemi, kde je doprovázely desítky kněží. Já jsem ovšem jel se salesiány z Kobylis. Takže moje zážitky, hlavně z předprogramu, budou mírně odlišné, než se kterými jste se mohli setkat v časopisech, novinách, rádiu apod.

Při odjezdu v úterý večer nás zastihl vydatný déšť doprovázený hromy a blesky. Teplota vzduchu byla kolem 18 °C. A tak nejenom já jsem se těšil na sluníčko a třičítky, které letos v létě u nás skoro vůbec nebyly.

Než jsme ovšem dojeli do Barcelony, tak pro velkou vzdálenost měli řidiči devítihodinovou přestávku, která se odehrávala v Annecy. Do té doby pro mě zcela neznámé město pod Alpami ve Francii. Ale ukázalo se, že to není vůbec bezvýznamné místo, zvláště pro salesiány. Přijeli jsme ve středu ráno nad město ke klášternímu kostelu, kam asi o hodinu později dorazil i druhý salesiánský autobus z Brna. Po společné mši svaté jsme si prohlédli v místním kostele dvě pozlacené hrobky. První byla svatého Františka Saleského a druhá svaté Jany de Chantal, kterou svatý František duchovně doprovázel.

Protože autobus do Španělska odjížděl až večer, tak jsme vzali ručníky, plavky a šli jsme do města k místnímu jezeru. Prvně jsem měl obavy, že voda bude ledová. Přece jenom jsme byli stále v Alpách a hladina jezera bylo ve vyšší nadmořské výšce jak Třešť. A to ani nemluvíme o horách kolem jezera, které měly přes 2 kilometry. Průzračná voda měla k našemu překvapení přes 25 °C. Po koupání jsme si vyšli po turistické značce na místní kopec do výšky jednoho kilometru a pozorovali jsme nádhernou přírodu kolem sebe.

Než jsme odjeli, tak jsme si prošli pohledné historické centrum. Po uplynutí devítihodinové přestávky jsme odjeli směr Barcelona.

Ve čtvrtek ráno všechny vzbudilo, jak autobus na první čerpací stanici zastavil a tankoval naftu. Kouknul jsem na stojan a bylo mi to jasné. I když jsme byli na dálnici, tak nafta bylo o šest korun levnější, jak v Praze.

První den v Barceloně nás čekal výlet na Tibidabo. K samému vrcholku jsme dojeli autobusem. Čekal nás nádherný výhled na Barcelonu, jenom byla škoda, že nebylo úplně jasno. Začátek programu byl v nádherném dvoupatrovém salesiánském kostele. Jinak kolem kostela je velmi populární turistický zábavní park se zajímavými a hlavně neobvyklými atrakcemi. Po obědě jsme šli pěšky z kopce do Barcelony. Náš vedoucí výpravy nám chtěl ušetřit čtyři kilometry cesty a tak jsme sešli z cesty. Problém byl v tom, že google mapa hlásala cestu, která tam nebyla. Takže jsme prvně lezli mezi křovím po čtyřech z prudkého kopce a následně jsme opět po čtyřech lezli nahoru na cestu.

Po tříhodinovém zpoždění jsme přišli na místo našeho ubytování. Na salesiánskou střední školu, kde už bylo zaparkované naše dva

autobusy. Naše česká výprava se ubytovala v místní sportovní hale. Ve škole jsme nebyli sami. Byly tam s námi salesiánské výpravy z Německa, Rakouska, Polska, Malty a Brazílie, se kterými jsme měli společný večer na nádvoří školy.

V pátek jsme po ranní modlitbě vyfasovali tři igelitky jídla. Nebo toho hodně, ale některé jídlo nám moc nešlo. Asi nikdo nechtěl místní pochoutku – rozmixovaná rajčata na jemno s olivovým olejem. Nebo zvláštní, nezvyklé byly i sladké bagety se sušeným masem. Po snídani, na kterou jsme měli pravá pítčička a ne ty české náhražky, jsme šli na Nou Camp. Na stadionu FC Barcelona jsme měli soukromou mši svatou přímo vedle vchodu na hrací plochu, kterou jsem znal z Ligy mistrů. Po tříhodinové prohlídce největšího stadionu v Evropě jsme ještě navštívili Fanshop. Poté jsme šli tak čtvrt hodiny k salesiánskému centru v Barceloně, kde jsme dostali přednášku o historii salesiánské rodiny od provinciála místních salesiánů.

Po obědě jsme měli rozchod a tak jsem se svojí skupinou vyrazil na Plaza Catalunya (něco jako Staroměstské náměstí v Praze), odkud jsme putovali po hlavní barcelonské třídě La Rambla. Nejzajímavější na cestě určitě nebyly obchodní domy, ale převlečení lidí za drákulu, anděla, smrtku atd., kteří si vydělávali focením s turisty. Také bylo zajímavé místní tržiště, kde se dalo koupit pítí ze všech druhů ovoce, které bylo právě, vymačkané, a také nám nabízeli spoustu dalších věcí a jídla. Navečer jsme došli na konec ulice k přístavu, kde stál monumentální sloup, z kterého na přístav hleděl Kryštof Kolumbus.

Ráno v sobotu jsme se po vlastní ose měli přesunout na fórum. Čím blíže bylo metro naší cílové zastávce, tak tím více bylo ve vagoněch rušno a více namačkáno. Jeli s námi mladí věřící z Kolína nad Rýnem, kteří neustále zpívali německé náboženské písně. Hlavně jejich kněz byl nejhlasitějším zpěvákem. Když jsme vylezli z metra, tak všude byla hlava na hlavě. Ohromný dav lidí šel na zelenou, ale i červenou přes silnici na místní výstaviště. Místní policie měla co dělat, aby dav při červené zastavila. Připomnělo mi to, když jde dav z hokejového zápasu Sparty na metro v Holešovicích. Na fóru bylo na mši svaté přes 40 000 lidí, připadalo mi to hodně, ale to jsem netušil, co nás čeká v Madridu.

Po mši svaté jsem jel metrem do přístavu, kde se sešla většina naší výpravy, a šli jsme na objednanou prohlídku místního mořského akvária, které má 30 mil. litrů vody. Odpoledne jsme strávili na barcelonských plážích. Večer většina výpravy jela opět na fórum na koncert.

Po mnohé vrchol předprogramu v Barceloně byl už v pátek dopoledne při návštěvě Nou Campu, ale pro většinu nastal v neděli ráno při mši svaté. Mše svatá totiž byla v nejznámějším barcelonském kostele Sagrada Família. Po obědě jsme opět na dvě, tři hodiny skončili na pláži. Ale chtěli jsme něco ještě vidět, než odjedeme do Madridu, a tak jsme přejeli na barcelonské výstaviště, kde jsme navštívili Španělskou vesnici. Blížila se devátá hodina večerní a tak jsme zůstali na výstavišti, kde jsme čekali na místní fontánu. Čekání se vyplatilo. Nebyla to první fontána, kterou jsem viděl, ale určitě nejhezčí, co jsem viděl.

V pondělí nám salesiáni nabalili jídla, jak na týden. Byl to poslední den v Barceloně a den přejezdu do Madridu. Všichni jsme se velmi těšili. Na cestě jsme potkávali mnoho autobusů z celé Evropy, které směřovaly na hlavní program setkání. Když jsme večer přijeli do hlavního města Španělska, tak teplota stoupala až na 33 °C. Ubytovali jsme se v jedné madridské škole.

Večer jsme měli volný a tak jsem s některými vyrazil do českého centra. V Madridu jsme místo jídla dostali stravenky, které platily ve třech tisících stravovacích zařízení. Hned nedaleko českého centra byla Telepizza. Tak jsme na ni šli. Jenomže nebyli jsme sami. Šly tam stovky Čechů a ve frontě jsme strávili skoro dvě hodiny. Jenomže jsem bydlél na druhé straně města, tak jsem ji vzal a utíkal na metro. Metro jsem stíhal v pohodě, ale věděl jsem, že navazující autobus nestíhám. A tak jsem to risknul. Nejel jsem na stanici, z které vyjížděl autobus, ale tipoval jsem podle mapy, že pojedí i přes bližší stanici, kterou jsem ovšem neznal. A tak jsem vyběhl eskalátory a zamířil na stanici autobusu. Ze čtyř jsem si vybral tu správnou, a když jsem doběhl, už jel poslední autobus na zastávku. Nakonec se ukázalo, že hodně lidí to nestihlo a museli jít z metra pěšky.

V úterý jsme poprvé šli do českého centra na výstavišti, kde probíhal dopolední program, který jste mnozí viděli na TV Noe. Po úvodu nás čekala přednáška a poté mše svatá, tento program

byl obdobný ve středu, čtvrtek a pátek. Večer jsme jeli na Plaza Cibeles, kde se sešlo na 600 000 lidí, které přivítal místní biskup. Organizátoři podcenili počet účastníků a tam, kde jsme byli my, vůbec nikdo z nich nebyl a ani kněží tam nedorazili ve svatým přijímáním.

Ve středu po dopoledním programu byl festival mladých, já osobně jsem šel do centrálního královského parku, kde jsem strávil příjemné odpoledne. Večer jsme začali hledat restauraci, kde bychom se za stravenku najedli. To byl asi největší problém. Všude byla spousta poutníků a nekonečné fronty a tak jsme jeli z centra více na okraj města. Nakonec se ukázalo, že nejrychlejší je jít do rychlého občerstvení, ale když jsme tam byli už počtvrté, tak jsme chtěli vyzkoušet i nějakou tu restauraci. To se nám podařilo ve čtvrtek na oběd. Dojeli jsme do severní části města, kde jsme šli dál od stanice metra a našli jednu zapadlou restauraci. Problém byl v tom, že místní obsluha uměla jenom španělsky. To bych řekl, že byl problém ve Španělsku všeobecně. Jen málokdy jsme narazili na anglicky hovořící Španěly. A tak jsme si objednali polévku a nějaké maso s hranolky. Když nám donesli polévku, byli jsme v šoku a dost jsme se zasmáli. Na talíři jsme měli uvařený hrášek a kousky šunky. Bez jakéhokoliv vývaru.

Po obědě jsme vyrazili na stanici Santiagu Bernabéu, kde stojí stejnojmenný stadion

Realu Madrid, nejúspěšnějšího klubu v historii evropských fotbalových soutěží. Prohlídka stála za to. Byla dokonce lepší jak v konkurenční Barceloně. Mohli jsme jít až přímo k trávníku, sednout si na střídačku, či procházet se po hostující šatně.

Protože se blížila sedmá večerní, tak jsme jeli k náměstí Plaza de Cibeles, kde bylo přivítání Svatého otce, tentokrát už nebylo 600 000 poutníků, ale ještě o 200 000 více, takže nebylo možné ho vidět na vlastní oči, tak jsme zůstali ještě dál od podia a dívali jsme se na velkoplošnou obrazovku.

V pátek po programu v českém centru jsem měl asi největší problém najít nějakou tu restauraci, takže jsem nakonec skončil v Telepizze, kde jsem menu obědval po páté večerní. Večer byla na programu křížová cesta se Svatým otcem, ale už mě nebavilo sedět ve čtyřiceti stupních ve stínu, jenž nebyl, na asfaltě, který nás ze spodu „vařil“, a tak jsem zůstal na kraji parku ve stínu, kde bylo těch 40 °C, a koukal na vzdálenou obrazovku. V noci, když jsem jel ve 23:45 posledním autobusem, tak bylo ještě 35 °C, rtuť na teploměru pod 30 °C klesla až ve dvě hodiny ráno a v sobotu ráno bylo 25 °C.

V sobotu všichni Češi s velkým očekáváním jeli do českého centra na výstavišti a už jsme se těšili na vigílii na vojenském letišti Cuatro Vientos. Naše skupinka si řekla, že je dost času a

tak těch deset kilometrů půjdeme pěšky. Sice metro, vlaky, autobusy byly narvané, ale cesta pěšky se neukázala jako to nejlepší řešení. Teplota v poledne už byla 40 °C ve stínu a přišlo mi, že je dusno. Na letiště jsme došli ve tři hodiny, zdaleka ne první. Všude bylo narváno včetně našeho sektoru. Hledali jsme místo, kde si roztáhnout spacák a svoje věci, když jsme nic nenašli, tak jsme posunuli italskou výpravu a udělali si místo. Oni sice nadávali, ale nebyl důvod, tipoval bych, že na člověka byly dva metry čtvereční, ale Ital zabral čtyři metry.

Ještě větším problémem než místo se ukázala teplota. Na teploměru bylo už 45 °C ve stínu, který nikde na letišti nebyl. Takže jenom v mé blízkosti zkolabovala jedna Italka a Francouzka. Problém byl, že mnozí podcenili pitný režim, když si vzali jeden litr vody. Já jsem sice táhl šest litrů vody, ale všechno jsem vypil a neměl problém. A drtivou většinu jsem z toho vypotil. Mnozí přivítali občasný průjezd hasičských vozů mezi sektory, kterými hasiči hasícími hadicemi stříkali vodu do sektorů.

Vše se zlepšilo po šesté večerní, začal foukat vítr a přišli první mraky nad Madrid za ten týden, co jsme byli v hlavním městě Španělska. Jak se blížila půl devátá, tak bylo čím dál větší očekávání Svatého otce. To se vyplnilo před osmou, když na obrazovce usedl do svého Papamobilu. V původním programu měl projet mezi sektory, ale neprojel, protože stále proudily desetitisíce poutníků do sektorů. A tak přijel pod pódium, pozdravil se s členy královské rodiny a po krátké chůzi usedl na připravený trůn. A v tom to začalo. Zvedl se prudký víchř a spustil se liják. Najednou už Italové nezabírali čtyři metry, ale jeden, a drtivá většina poutníků zmokla. Já byl velká výjimka, protože jsem měl v baťoahu připravenou pláštěnku. Ale ukázalo se, že na déšť nebyli jenom poutníci nepřipraveni, ale i pořadatelé. Začaly kolabovat obrazovky, nešel zvuk, světla na pódiu vypadávala. A ráno se ukázalo, že pořadatelé vůbec nepředpokládali déšť a vítr a na stanech kolem letiště, kde byly adorační stany a v nich uloženy hostie, nebyla ráno žádná plachta a hostie propršely, a tak skoro nikdo v neděli nešel k svatému přijímání. Když bouřka přešla, tak se program upravil a byla adorace, která byla tichá, kvůli technickým podmínkám. A to byl pro většinu poutníků největší

zážitek ze setkání se Svatým otcem.

Po ukončení adorace jsem si v pohodě lehl do spacáku a spal až do rána. O půl osmé nás vzbudili pořadatelé a po snídani jsme se připravili na mši svatou s Benediktem. Tentokrát už cesty mezi sektory byly vyčištěny od poutníků a tak papež projížděl mezi sektory, náš objel ze tří stran. Mše svatá se zúčastnilo od 1 800 000 poutníků do 2 200 000 a počet mladých lidí překonal všechna očekávání. Po mši svaté Benedikt XVI. ve své promluvě oznámil, že další setkání bude už za dva roky, a to v brazilském velkoměstě Rio de Janeiro.

Po promluvě jsme se individuálně přesunuli zpět do naší školy, kam jsme dorazili kolem čtvrté hodiny odpolední. Uklidili jsme školní tělocvičnu, kde jsme týden bydleli, a v šest hodin jsme mezi prvními českými autobusy vyrazili směr francouzské město Versailles. Po cestě jsme opět u španělsko – francouzských hranic ještě v San Sebastianu natankovali a v hluboké noci jsme překročili hranice. Do královského města, kde byla opět devítihodinová přestávka, jsme dorazili kolem jedenácté hodiny jako druhý český autobus.

Ve Versailles jsme si prošli nádherný královský park, který všechny uchvátil. Strávil jsem tam celé odpoledne. Večer byla v místní katedrále česká mše svatá, které se zúčastnili všichni poutníci, kteří jeli autobusem do Madridu. Před devátou večer jsme vyrazili do Prahy.

Cesta přes Francii byla v klidu a skoro celou jsem ji prospal. Vzbudili nás až těsně za německými hranicemi. Jen co jsme přejeli hranici, vyrazilo za námi policejní auto a zastavilo nás. Němečtí policajti prošli autobus a zkontrolovali cestovní doklady. A tak jsem si na vlastní kůži potvrdil pověsti o německé policii, která staví auta, autobusy s českou státní poznávací značkou. Zbytek cesty byl bez problémů a do Prahy jsme dorazili těsně před dvanáctou hodinou. Celkem jsem ujel přes 5 000 km v autobuse.

Na podobném setkání jsem byl poprvé a uchvátilo mě to. Jenom je škoda, že z Třeště nás nejelo více, zvláště když to bylo v Evropě a celkové náklady za 15 dní nepřesáhli 15 000 Kč i s prohlídkami fotbalových stadionů či mořského akvária. Některé fotografie z pouti a plán cesty můžete vidět na nástěnce v kostele svatě Kateřiny Sienské.

Josef Kolba

MADRID NA UKRAJINĚ???

„Odkud jedete?“ ptá se nás zamračený celník na ukrajinsko-polských hranicích.

„Z Madridu v Striletske.“

„Co prosím?“ na zamračené tváři se objeví údiv. Koutek mu trochu zacuká, než pokračuje:

„Striletske? – vždyť to je malá viska!“

„No, vlastně ano,“ snažím se rychle zachránit situaci, a tak začnu vysvětlovat, jakže to vlastně je.

S nápadem uspořádat na Ukrajině fórum mladých, které by korespondovalo se Světovými dny mládeže v Madridu, přišla komunita Emmanuel v Polsku. Toto setkání bylo určeno mladým lidem, kteří nemohli jet přímo do Madridu. My jsme byli požádáni o misijní výpomoc, a tak jsme jeli.

15 přihlášených, 3 auta, 13. srpna, směr Ukrajina. Protože všechny světové dny mládeže mají svůj předprogram, ani my jsme se o něj nechtěli připravit, a tak jsme strávili 3 dny na ukra-

jinských horách – byl to čas, který nás stmelil dohromady, a zároveň nám dal příležitost být v tichu s Bohem. A pak už to všechno vypuklo.

Mezinárodní společenství, velice pestrý program, radost zářící z lidí okolo, přímý přenos ze Světových dnů v Madridu.

Přestože jsme byli z různých zemí, z Ukrajiny, Polska, Ruska, Běloruska, Francie, Česka, Slovenska, ale i z Kamerunu a Konga, mohli jsme zažít, že Bůh nás spojuje a tvoří z nás jednu rodinu.

Ráda bych se tedy s vámi podělila o dvě krátká svědectví, která mohou dokreslit atmosféru celého setkání.

Terka, 22 let:

Já jsem se již jednou Světových dnů mládeže účastnila, bylo to v roce 2005 v Kolíně, ale tehdy mě to nijak zvlášť neoslovilo. Nejspíš to bylo proto, že jsem byla v pubertálním věku a

měla jsem mnohem větší chuť dělat blbosti, než se modlit a vnímat poselství celé akce. Proto, když jsem letos na Ukrajinu jela, po předchozích zkušenostech jsem nečekala žádné nové věci, spíše jen takovou „normální duchovní obnovu“ (na kterou jsem se nicméně velmi těšila). Byla jsem proto velice překvapená, když jsem zjistila, nakolik aktuální jsou pro mě slova, která nám Svatý otec adresoval. Jeho promluva, ve které zdůraznil důležitost osobního vztahu s Kristem, pravidelné adorace a života ve společenství, mi znovu ukázala, jak je v mém životě naprosto zásadní, abych žila s Kristem a s druhými lidmi – že sama nemůžu nic. Večer strávený se Svatým otcem mi dal novou chuť být věrná Pánu, aktivně se účastnit života ve společenství a být opravdovou součástí církve.

Maňa, 18 let:

Když někam jedete, určitě máte nějaké představy o tom, jak to tam bude vypadat, nebo alespoň o tom, jak by to tam vypadat mělo. A právě tato představa a vzpomínky na podobné akce byly mým největším problémem.

Hned po úvodním programu jsem se chtěla sbalit a odjet. Nebýt uprostřed pusté Ukrajiny, asi bych to okamžitě udělala. Ale vydržela jsem to až do adorace, během které jsem velmi zatoužila, abych na konci fóra mohla říct: „*To bylo super!*“ Tak trochu jsem čekala, že se všechno změní a já díky této změně budu moct říct, že to bylo dobré. Nebylo to ale mé okolí, které se začalo měnit. Měnila jsem se já a můj pohled na dění kolem mě... Ten místní sbor nezačal zpívat čistě, ale objevila jsem hloubku slov, které zpívali. Organizace na mě nepůsobila dokonale, ale zažila jsem sílu jednoty. Lidé okolo mě se nezměnili, ale já jsem poznala, jak jsou skvělí. Měla jsem pocit, že jsem se velmi přiblížila Bohu, ale ve skutečnosti jsem objevovala Jeho blízkost, která tu byla stále.

A když jsem pak po pěti dnech plná změn a plná Boží přítomnosti odjížděla, vůbec se mi nechtělo domů. A „super“ bylo dost slabé slovo.

Terka Kalčíková

MADRID 2011 V ČÍSLECH ...

Ještě měsíc po ukončení Světových dnů mládeže v Madridu se v rubrikách časopisů a na internetových stránkách objevují články a hodnocení z uplynulého setkání. Z různých zdrojů se můžeme dozvědět spousty podrobností a čísel, která člověka mnohdy až ohromí. Zde vám přinášíme alespoň některé z nich:

- setkání se zúčastnilo 800 biskupů a 14.000 kněží
- bylo zastoupeno 193 zemí světa
- pomáhalo 30.000 dobrovolníků
- plocha letiště Cuatro Vientos měla rozlohu jako 48 fotbalových hřišť a byla zcela zaplněna
- na Cuatro Vientos bylo 4.300 záchodků
- na ušití bohoslužebných rouch se spotřebovalo 10 milionů metrů plátna
- sbor a orchestr tvořilo 300 hudebníků
- z České republiky dorazilo 3.200 poutníků
- české poutníky přivezlo 48 autobusů a byli ubytováni na 12 místech po celém Madridu
- setkání stálo zhruba 50 milionů eur, z toho 31,5 milionu zaplatili sami poutníci a 16,5 milionu bylo ze sponzorských darů
- událost sledovalo 5. 000 akreditovaných novinářů
- Benedikt XVI. byl na SDM v Madridu celkem 79 hodin

www.ado.cz/mladez

CESTOMÁNIE

BLANIČTÍ RYTÍŘI?

Jak už jednou bylo v Cestománii naznačeno, protože jsem byl s Ondrou na kolech v Chorvatsku, jízda na kole je jeden z mých nejoblíbenějších způsobů cestování.

Letos jsme chtěli jet o prázdninách na čundr. Do Rumunska – Transylvánie, ale protože jsme neměli dostatek volného času, abychom cestu podnikli, vyrazili jsme si s Ondrou na kola do středních Čech. Chtěli jsme projet přes Blaník až na Karlštejn, ale Ondru začalo po cestě bolet koleno, a tak jsme to stočili za Blaníkem na jih a přes Tábor se podívali na Kozí Hrádek.

Hlavním zážitkem, který jsem z této cesty měl, mimo spaní za hřbitovní zdí ;-), byla noc pod širým nebem, přímo pod horou Blaník. Při cestě na tuto horu s vyhlídkovou věží si můžete v začátku stoupání přečíst legendu o Blanických rytířích i příběh o vozkovi, kterého při nocování pod Blaníkem probudil strašlivý rámus...

Dostal strach a ukryl se v křoví. Viděl, jak kolem něj projíždějí Blaničtí rytíři a jako poslední jel vojenský kaprál, kterému při průjezdu kolem křoví, kde se vozka ukrýval, spadla přilba z hlavy na zem. „Vozko, podej mi tu helmu!“ Vozka se ulekl a ještě více se schoulil, když uslyšel kaprála, jak jej oslovuje, přestože si myslel, že jej nemůže kaprál vůbec vidět... Jenže když zaznělo: „Vozko, tak podej mi tu helmu!“ a stejně tak i potřeť, vozka se osmělil, vylezl z křoví a sehnul se pro helmu. Vzal za ni, ale ze země ji ani neodlepil, jak byla těžká. Tomu se kaprál jen uštěpačně zasmál, sehnul se, sedíc stále na koni, a přilbicí ze země sebral jako by byla z papíru. Během chvilčky překvapenému vozkovi zmizeli z očí a on se jen vzpamatovával z toho šoku, jak velká družina rytířů v plné zbroji kolem něj projela a zmizela v hoře.

Tuto legendu jsem si přečetl v podvečer našeho nocování pod horou Blaník při výstupu na vrchol k rozhledně.

Večer jsme si s Ondrou opekli buřty k večeri a zalehli pod širé nebe. Pod širým nebem

už jsem spal nesčetněkrát, ale tady jsem dlouho nemohl usnout. Když se mi to podařilo, bylo to jen tak nalahko. Noc byla měsícem prosvícená, ale protože jsme nespali na louce u lesa, ale přímo v lese, nebylo vidět směrem do hloubi lesa dál jak na pár kroků. Někdy mezi půlnocí a cca třetí hodinou ráno jsem se probudil. Ondra spal, jakoby

se nic nedělo. Ale já to slyšel. Asi z dálky sta metrů se lesem přibližovalo stádo. Hluk brnění slyšet nebyl, ale mráz mi po zádech přejížděl, až se mi tajil dech. Normálně se v noci nebojím, však jsem se toho už po lesích v noci něco nachodil, ale teď to byl zvláštní pocit. Pořád se to přibližovalo, zvuk praskání větví se blížil, jako bych chvilka slyšel i funění samotných zvířat. Když se zdálo, že je to cca dvacet až třicet metrů od nás, už jsem měl ruku nataženou směrem k Ondrovi, abych jej probudil, že jim musíme uhnout z cesty, když se začal zvuk stáčet a celé stádo, zřejmě vysoké – snad daňci či co ;-), se blanickým nočním lesem prošlo kolem nás a postupně utichalo v dáli. Až po chvilce se ještě několikrát ozvalo, a to hlasitým zachroptěním samců. Ondra ovšem ráno o ničem nevěděl, já bych zase dal ruku do ohně za to, že stádo nebylo menší jak dvacet kusů.

Lucky

UZENÁČE

Během jízdy v rychlíku z Prahy do Brna se v jednom kupé zrovna modlil pan Morgentau, když v Kolíně přistoupil další cestující.

Po chvilce jízdy slovo dalo slovo. Nový pasažér chtěl očividně orientovat rozhovor na židovskou tematiku. Nejdřív se vyptával, jak často se Židé modlí, kolik mají dnů svátečních, kdy slaví Vánoce? Podívoval se, že Židé Vánoce nemají, ale v prosinci slaví svátek Chanuka. Zeptal se, zda mají alespoň Velikonoce. Pan Morgentau byl trpělivý. Vysvětlil spolucestujícímu, že Židé neslaví nic ve spojitosti s Ježíšem Kristem, neboť nejsou křesťané, a to je to hlavní, co obě víry rozděluje. Pan Morgentau byl cesták. Věděl, kam směřují tyto debaty. Najednou jej tento hovor začal obtěžovat. Rozhodl se proto dát to najevo tím, že na chvíli opustil kupé. Spolupasažér si na něj připravil další otázky z mírnou jízlivostí:

„Mohli byste mi také vysvětlit jednu věc, která se netýká přímo náboženství a víry? Proč jsou Židé tak strašně chytří a mazaní? Jak to, že na nás křesťany pokaždé dokážou vyvrát a vždy nás převézou? To mají už jaksí v sobě, nebo je to tím učení?“

„Je to tak jednoduché. Sám se tomu divím, proč to nepraktikují též jinověrci. Víte, to bude tím, že my jíme ryby. Jenže my máme nejraději hlavy, tam to všechno je. Tam je ukryt rozum a uva-

žování. V tom je celá ta záhada a tajemství. To jste nevěděli?“

Mezitím pan Morgentau vyndal z aktovky svačinku. Byly to dva uzenáče. Položil si aktovku na kolena, rozbalil své rybičky, uřízl jim kapesním nožem hlavy a chystal se k jídlu, když najednou promluvil jeho společník:

„Neprodal byste mi, pane, ty dvě hlavy? Já to zkusím.“

„Prosím, přejete-li si je. A podal mu je i s rohlíkem.“

„Kolik Vám zaplatím?“

„Postačí deset korun,“ spokojil se s částkou Morgentau skromně a převzal peníze za moudré hlavy uzenáčů. Poté se pustili společně do jídla. Hovořili o různých věcech, když najednou pojídač hlav řekne nesměle:

„Nezdá se Vám, pane, že jste za ty hlavy požadoval hodně, když jeden celý uzenáč prodávají za pět korun?“

„Pane, to jste snědl teprve dvě hlavy, a již je vidět, jak rychle to funguje,“ řekl pan Morgentau.

převzato z Bedrich Rona, Židovské anekdoty,
Jan Kanzelsberger, Praha, 1999

pro Věžník vybral **Jan Zach**

KDYBY NEBYLO - J. DOLEŽAL

Kdyby nebylo Otčenáše, jemuž jsi nás naučil,
Božský Učitelí, a kterým si vyprošujeme
dary Otce –
kdyby nebylo svátostí, které jsi ustanovil
a pomocí nichž se v nás upevňuje Boží život –
kdyby nebylo svatých, kteří nás povzbuzují
a za nás se přimlouvají –
kdyby nebylo andělů, kteří nám předávají
láskyplná vnuknutí –

kdyby nebylo knihy Zjevení a Evangelia,
kde se setkáváme tváří v tvář s Otcem,
Synem i Duchem svatým –
ale kdybych tu byl sám a uměl číst z této knihy,
musel bych být naplněn úžasem,
obdivem a touhou poznat Tě, Bože,
milovat a žít v Tvém přátelství.

Lidmila Vokřínková

PREMIÉRA V TŘEŠTI – JIŽ 26.11.2011

Ano, je to tak vážení čtenáři, vězte, že do našeho třeštského kulturního domu přichází premiéra romantické hudební komedie NOC NA KARLŠTEJNĚ v podání DS Karla Čapka a SHŠ Hebrix.

Dílo autorů J.Vrchlického, K.Svobody a J.Štaidla asi není nutné nějak zvlášť podrobně představovat – děj příběhu nás zavádí na hrad Karlštejn v červenci léta Páně 1363. Poklidný život hradní posádky, která zde žije a hospodaří bez žen v souladu s nařízením císaře Karla IV., naruší sled několika událostí. Na hradě se totiž objeví hned dvě ženy – Alena, neter karlštejnského purkrabího, která tak usiluje o výhru v sázce a svatbu s milovaným Peškem, a královna Alžběta, sužovaná steskem po milovaném muži Karlovi. Jak nenápadně utajit jejich přítomnost řeší s těžkou hlavou nezávisle na sobě císařův šenk Pešek Hlavně a arcibiskup Arnošt z Pardubic. Času a možností však mnoho nemají – ženám jsou na stopě urození karlštejnští hosté – Petr, král cyperský a Štěpán, vévoda bavorský. A aby toho nebylo málo, týž den je rovněž očekáván příjezd samotného císaře Karla IV. Karlštejnský purkrabí Ješek z Vartenberka ani netuší, jak prorocká jsou jeho slova: „*Tady se jednou něco stane ...*“.

Divadelní hru napsal Jaroslav Vrchlický na základě tradované informace o zákazu vstupu žen na hrad Karlštejn. Není to samozřejmě pravda, na Karlštejn měly ženy přístup stejně jako na kterýkoli jiný hrad. Zmatek v tom udělal už v 16. století Václav Hájek z Libočan, který ve své kronice zmínil hrad Karlík. Ten stál nedaleko od sud a podle Hájka měl sloužit jako noclehárna pro dámy, které přes den navštěvovaly své druhy na Karlštejně. Pravdu zjistíme při studiu zakládacích listiny kolegiální kapituly Nanebevzetí Panny Marie na hradě Karlštejně z roku 1357, kde se píše: „*Tímto listem na věčné časy zapovídáme, aby žádný na věži zámku Karlštejna, na kteréž předpověděná kaple jest ustavena, s ženou spáti nebo ležeti směl.*“

Ženy se tedy po hradě pohybovaly volně, přístup jim byl zakázán jen do toho patra Velké věže, kde je kaple sv.Kříže a kde byly uloženy korunovační klenoty.

Díky své časté spolupráci uvažovali členové DS K.Čapka a SHŠ Hebrix o společném nastudování hry již zhruba před třemi lety, ale tehdejší rozpracovaná divadelní představení DS K.Čapka a předpokládaná celková náročnost projektu jej na nějaký čas odsunula. Až začátkem letošního roku padlo konečně rozhodnutí – jdeme do toho!

Na co se tedy můžete těšit? Určitě na výpravné představení, dobové kostýmy, rytířské souboje. Pod taktovkou režisérky Dany Obrdlíkové se v kostýmech Jitky Havlíčkové představí kolem 25 herců – v hlavních rolích Lenka Brázdová, Luděk Zabloudil, Jitka Havlíčková, Roman Mikeš, Luboš Kodys st., Aleš Hink, Zdeněk Havlíček, Miloslav Obrdlík a Marie Kantorová.

Další podrobnosti se dozvíte na www.noc-na-karlstejne.eu.

Srdečně Vás tedy všechny zveme na premiéru divadelního představení NOC NA KARLŠTEJNĚ, kterou sehraje 26.listopadu 2011 v 19.30 hod.v Kulturním domě v Třešti. Vstupenky v předprodeji v TIC Třešť.

Těšíme se na Vás

za všechny aktéry
Zdeněk Havlíček

VEČERNÍ DÍKŮVZDÁNÍ

Bože, Otče všemohoucí, odevzdávám ti tento den svého života a svěřuji ti všechno, s čím jsem se dnes setkal...

Děkuji ti za vše to každodenní a zdánlivě samozřejmé, čím stále naplňuješ a chráníš náš život.

Děkuji ti za to, čím se tento den lišil od ostatních dní, za události šťastné i bolestné, jimiž jsi ke mně dnes chtěl zvláště mluvit, poučit mě, ukázat mi svou tvář a svou vůli...

Děkuji ti i za to, co jsem směl s pomocí tvých darů dnes vykonat...

Prosím tě, odpusť mi všechno, čím jsem dnes sešel z přímých cest lásky a pravdy, za vše, co jsem zanedbal, čím jsem zklamal tvou důvěru a tvé očekávání.

Veď mne svým svatým Duchem, abych porozuměl tomu, co ode mne chceš, abych měl sílu a odvahu to vykonat.

V jeho jménu a pro lásku jeho srdce tě prosím:

- aby všichni křesťané byli jedno, aby svět přijal jejich svědectví

- za pevnou víru a pravdivost života všech služebníků církve

- za věrnost i porozumění a lásku v rodinách

- za pokoj, spravedlnost a svobodu pro všechny národy světa

- za tvou pomoc, sílu a trpělivost pro všechny pronásledované, nemocné, opuštěné a smutné

- za útěchu umírajících a spásu zemřelých

- za vlastní růst ve víře, naději a lásce, v pokoře a v následování Krista ve společenství s Matkou Boží Pannou Marií, s anděly a všemi svatými.

*ze sbírky Večerní modlitby
prof. P. Tomáše Halíka
vybrala O. Hrbková*

DIÁŘ FARNOSTI

12.11.	17:00	Jezdovice - poutní mše svatá ke sv. Martinovi
13.11.	08:00	Růžená
	10:00	Třešť - poutní mše svatá ke sv. Martinovi, hlavní celebrant P. Milan Mihulec, salesián z Českých Budějovic
	18:00	poutní mše svatá ke sv. Martinovi

POZOR: Od 14.11. 2011 změna času ranních bohoslužeb na 8:30 hodin a večerních bohoslužeb na 17:30 hodin.

25.11. výroba adventních věnců na faře

4.12. 15:00 mikulášská besídka v kostele sv. Kateřiny

10.12. 09:00-12:00 vánoční dílny na faře

14.12. a 16.12.

15:00-17:30 předvánoční svátost

smíření u sv. Kateřiny v Třešti

15.12. 16:30-18:00 předvánoční svátost smíření v Růženě

PLES

MO KDU-ČSL a Římskokatolická farnost v Třešti vás srdečně zvou v pátek 6. ledna 2012 na první ples roku 2012 do třešťského kulturního domu. Bližší informace v příštím čísle Věžníku.

Cardinal musica o.s. Máněšl nad Oslavou ve spolupráci s o.s. Právan Telč
si vás dovolují pozvat na koncert duchovní hudby

W.A. Mozart
Laudate Dominum
(Vesperae solennes de confiteore KV 227)
Ave Verum (KV 418)

REQUIEM
KV 626

Vstupné dobrovolné

Neděle 13. listopadu
15 hod., kostel Jména Ježíš
Telč